

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. — Posamezna številka 1.— Din

LETO 1940

OKTOBER

ŠTEV. 10.

Slovo

Vsako slovo od vsakega, ki ga ljubimo, je težko. Še težje, če nam je bil vse: duhovnik, vodnik v dušnih in telesnih zadevah, tolažitelj in osrečevalec, ki vedno pomaga in ljubi vse.

Gospod kanonik! Vemo, da ne ljubite takih besed in zahvale, toda laže nam bo, če se srce izpove. V zadnjem »Cerkvenem glasniku« ste v svoji skromnosti dali mesto novemu župniku, sebi skoro nič. Zaradi pravičnosti danes malo zaobrnemo.

Bog je nebo okrasil z mnogimi zvezdami: vse so božje in lepe zato, a nekatere so izredno svetle. Tudi slovenski narod je Bog oblagodarił z mnogimi in dobrimi duhovniki, hvaležni pa smo Bogu, da je posebno svetlo zvezdo — Vas — postavil prav v naš Tržič. Zvezde prejemajo svetlobo od sonca — tudi Vi ste sposobnosti in darove sprejeli od Boga, a mi smo uživali vašo svetlobo in toploto. Svetlobo: bili ste luč kreposti in značajnosti. Vsepovsod ste s svojim velikim vplivom in močno osebnostjo skušali uveljaviti katoliška načela: na prižnici, v pisarni, v političnem in gospodarskem življenju in v društvih. Z močnim glasom, a vedno s toploto. Za to toploto, ki je ljubezen, smo Vam najbolj hvaležni. Za dobro voljo in smeh, za razumevanje in široko srce in za potrpežljivost in ljubezen. Prav tega tako potrebujemo v teh časih in teh razmerah, pa je prav tega pri ljudeh tako malo. Bilo je tudi mnogo bridkih ur in udarcev in neprestano živce ubijajoče delo, a to ste ohranili zase; za nas ste trosili le dobroto in dobro voljo. Zato upamo, da ni nikogar v fari, ki bi Vas ne ljubil, ali vsaj ne spoštoval. Zakaj kdor seje ljubezen, jo tudi žanje. Sicer pa vsak sam ve, kaj ste mu bili Vi in solze ob slovesu so povedale in vsebo-

vale mnogo. Pa tudi, če smo se skušali ob slovesu držati moško, smo vsi čutili kot bi nam kdo odtrgal kos srca. Nismo se Vam mogli dovolj zahvaliti za vse

požrtvovalno delo, zato naj Vam bo tu še enkrat izrečena beseda zahvale.

Zahvala vernikov, ki ste jim ohranjali v njih dušah božje življenje in jim vzbujali ljubezen do vere in Cerkve, bodisi pri delitvi zakramentov, ali s krasnimi pridigami, ali z raznimi verskimi slovesnostmi, s »Cerkvenim glasnikom« in dvakrat s sv. misijonom. Zahvala faranov, ki ste jim tako olepšali cerkev s prenovitvijo, orglami, večno lučjo, tabernakeljskimi vratici, mašnimi oblekami in posodami. Zahvala v imenu umrlih, ki ste jih prevideli in pokopali in jim tako lepo uredili kraj, kjer njihova telesa čakajo vstajenja. Zahvala bolnikov, ki ste jim bili najzvestejši prijatelj. Zahvala vseh revnih, lačnih in žejnih pravice, ki ste jim lajšali bedo.

Zahvala delavcev, ki ste jim pravico iskali in jim z »Rokodelskim domom« pomagali. Zahvala vseh malih, ki so na Skali toliko dobrot prejeli. Zahvala verskih društev, ki ste jih tako uspešno vodili. Zahvala katoliške prosvete, ki ste ji dom priredili in jo z vsem podpirali. Zahvala vseh premnogih, premnogih, ki ste jim dobrote izkazovali, pa samo Bog o tem ve. In še zahvala vseh sitnežev, ki ste jih tako junaško prenašali. Bog je za dobra dela obljubil stoterno plačilo. Naša prošnja do Vsemogočnega pa je, naj Vam že na zemlji, v novi službi da blagoslova in milosti, zdravlja in moči, in po tem življenju neskončno uživanje Dobrote in Ljubezni same. Poznamo pa tudi Vašo željo, naj hvaležnost in ljubezen ne velja Vaši osebi, ampak duhovništvu sploh. Tudi to željo hočemo izpolniti.

V 5. Mojzesovi knjigi beremo, kako so Izraelci Mojzesa, ko jim je umrl, objo-

kovali na Moabskih planjavah. Mojzes pa je bil že prej položil roke na svojega naslednika Jozueta in napolnjen je bil Jozue z duhom modrosti. »In Izraelovi sinovi so ga slušali in delali, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.«

Novega vodnika smo tudi mi dobili, z duhom božjim napolnjenega. Nismo ostali zapuščeni in takoj hočemo izpolniti Vašo željo, da na našega novega župnika prenesemo hvaležnost in ljubezen. Mojzes v farni cerkvi in Mojzes ob misijonu in Mojzes na Vaših spominskih podobah nas opominja, naj tudi mi slušamo novega vodnika in delamo, kakor je zapovedal Gospod. Za Vas so veljale besede in naj še v novi službi za Vas in novega župnika veljajo besede, ki jih je Bog govoril Jozuetu: »Bodi močan in hraber! Ne straši se in ne plaši! Kajti Gospod, tvoj Bog, je s Teboj pri vsem, česar se boš lotil — (Joz. 1, 9).«

V pozdrav

Ko sem vzel v roke pero, da bi Vam, dragi Tržičani, v Vaš Glasnik napisal pozdrav, so se mi misli, ki bi jih rad napisal, v glavi kar zmešale. Preveč jih je in vseh Vam v prvem pozdravu v Glasniku zares ne bi mogel napisati.

Bil sem že prej parkrat v Tržiču. Toda samo mimogrede. Nikdar nisem mislil, da bom prišel v Tržič kdaj za župnika. Pa je že tako: Človek obrača, Bog obrne. Kar nikdar nisem mislil, se je zgodilo. Prišel sem med Vas kot Vaš župnik.

Pripravili ste mi, ko sem prišel med Vas, veličasten sprejem. Nehvaležen bi bil, ko se Vam ne bi še enkrat zanj zahvalil. Pokazali ste s tem sprejemom, kako visoko spoštujete duhovnike. Zahvalim se Vam v imenu božjem, saj sem v tem imenu tudi prišel. Zahvalim se Vam za vse pozdrave in dobre želje. Z božjo pomočjo bom skušal Vaše želje izpolniti; Vi tudi ne boste stali ob strani, ampak boste pomagali vsak na svoj način, vsi pa s krščanskim življenjem.

Sedaj prihaja vrsta name, da Vas pozdravim. Porabil bom za pozdrav Vam, Vaš najlepši pozdrav meni. Napisali ste mi ga na slavaloku pred vhodom v župno cerkev: »Milost božja s teboj in po tebi z nami.«

Zares lep pozdrav je to za župnika, ki prihaja v župnijo. Saj prihaja župnik k svojim župljanom kot učitelj večnih resnic, kot delavec božjih milosti in kot pastir, ki mora duše svojih župljanov k Bogu v nebesa voditi. Težka in odgovorna služba je to. Za tako težko in odgovorno službo potrebuje župnik božje pomoči — božje milosti. Vaš pozdrav na slavaloku, dragi Tržičani, je bil želja, naj bi mi Bog te moči in milosti dal.

Moj pozdrav pa je, naj bi Vam Bog po mojem posredovanju dal milost za milostjo. Naj bi Vam dal milosti, ki so potrebne v težkih bojih za rešitev duše. Naj bi Vam dal Bog milost močne in žive vere. Danes je namreč vera v srcu vsakega katoličana, tudi Tržičana, v večji nevarnosti kot kdaj prej. Naj bi Vam Bog dal milost trdnega upanja, da bi kljub vsemu hudemu, ki nas že tepe in nam še grozi, nikdar ne omagovali v zaupanju na Boga, ki je v največji stiski s svojo pomočjo najbližji. Naj Vam Bog da milost zveste ljubezni, ki bi bila, če bo treba, močnejša kot smrt sama.

Če Vam bo Bog dal vseh milosti, potem Vam bo dal tudi srečno in zadovoljno življenje tu na zemlji. In tudi to milost Vam iz srca želim.

Vaš novi župnik.

Viktor Zakrajšek:

Rožni venec

Na potovanju je treba večkrat vzeti v roke brevir tudi v vlaku ali v avtobusu, če hoče človek opraviti svojo dolžnost.

Kadar moram v vlaku opravljati molitev brevirja, grem navadno v drugi razred, kjer je bolj mirno. Tako sem se nekoč stisnil z brevirjem v roki v kot na hodniku drugega razreda. Priđe sprevodnik in me nagovori: »Zakaj ne greste notri v oddelek, saj je dovolj prostora.« — »Tu laže opravim svojo dolžnost,« sem mu kratko odgovoril. Pa se je sprevodnik kar ustavil in me vprašal: »Prosim vas, ne zamerite mi, da vas vprašam. Večkrat vidim v vlaku kakšnega vašega tovariša, katoliškega duhovnika, kako mirno sedi s knjigo v roki in čita. Kaj je to?« — »Mi duhovniki moramo vsak dan opraviti svoje predpisane molitve, ki so v tej knjigi zbrane. Če ne moremo končati doma, moramo pač med potjo to opraviti. Ni ravno prijetno v vlaku iskati mirnega prostora, a dolžnost je dolžnost,« sem ga skušal poučiti. — »Razumem, pa vendar na potovanju ali kadar imate več dela, bi pa že lahko to opustili,« je hotel ublažiti. — »Veste, dragi moj,« sem nadaljeval, »če pa to opustim, nisem več duhovnik, vsaj ne pravi duhovnik.« — »Pa kako to?« se začudi. — »Poslušajte. Najprej nam naša Cerkev nalaga to dolžnost, in če ne bi poslušal, ne bi bil njen dober služabnik. Drugo pa je tole: Duhovniški poklic zahteva od človeka veliko žrtv in zatajevanja. Duhovnik se mora vsega posvetiti Bogu in delu za zveličanje duš. To pa ni lahko in za to je treba mnogo božje pomoči. Te pomoči človek ne dobi od Boga brez molitve. Vidite, da bi mogel ostati dober duhovnik, moram moliti, pa četudi je včasih malo nerodno in težko. Tale brevir me drži.« — Nadaljeval sem z molitvijo, a sprevodnik je zamišljen šel naprej.

Takole in podobno človek včasih pridiguje v vlaku ali kje drugje. K temu si pa danes dovoljujem dodati še nekaj. Kar je za duhovnika brevir, je za vsakega katoličana rožni venec. Boga moramo zadovoljiti tu na zemlji in dušo svojo moramo rešiti, zato živimo. Pa to ni tako lahko. Krščanstvo zahteva od nas žrtve, odpovedi, zatajevanja. Vse to

pa ne gre samo po sebi. Pomoč božja nam je potrebna vsem. Z Bogom moramo biti v zvezi, to pa dosežemo samo z molitvijo. Najlažja in najlepša sestavljena je pa molitev sv. rožnega venca. Saj je to cel venček res najlepših molitev ob premišljevanju glavnih verskih resnic. Kdor vsak dan pobožno odmoli rožni venec, je po tej molitvi nekako navezan na Boga in živi vedno v milosti božji. Nekdaj je v naših hišah visel rožni venec na častnem mestu. Vsak večer je združil družino v eno, v eno z Bogom. Ali danes še visi? Če še visi in če še združuje in veče vsak večer družino v molitvi z Bogom, potem vladata v taki hiši mir in ljubezen. V hišah pa, kjer vladajo kletvina, prepiri, sovraštvo in pretep, boste zastonj iskali rožnega venca.

Naj končam. Če ste morda v vaši hiši že založili rožni venec, potem ga v mesecu Kraljice rožnega venca zopet poiščite, da bo v skupni večerni molitvi zopet vso družino združil v eno. Če vam je potrebna tolažba — komu v današnjih dneh ni potrebna —, kar rožni venec v roke. Večkrat mi stopa pred oči slovenski izobraženec, ki je daleč od svojega doma in od svoje družine, na vprašanje, kako more v tako težkih prilikah mirno vzdržati in biti dobre volje, odgovoril: »Poglejte, tale me drži — vsak večer ga molim,« pa je za gostilniško mizo vpricho katoličanov in drugoverceev potegnil iz žepa — rožni venec.

Za praznik Kristusa Kralja

»Gospodoval bo od morja do morja in od reke do meje zemeljskega kroga. In poklonili se mu bodo vsi kralji na zemlji, služili mu bodo vsi narodi. Njegova oblast je večna oblast, ki ne mine, in njegovega kraljestva ne bo konec.« (Iz mašnih molitev za praznik Kristusa Kralja.) Spoštujmo, ubogajmo in ljubimo Kristusa Kralja, da bomo tudi mi z njim na veke kraljevali!

Oznanila za oktober

Rožnovenska pobožnost se vrši vses oktober ob delavnikih ob pol sedmih zvečer. Le na predvečer prvega petka, ko je sveta ura, in na vse petke, ko je pobožnost Molitvene pomoči KA, se vrši rožnovenska pobožnost ob pol osmi uri. Ob nedeljah se vrši pobožnost popoldne. Udeležujejo naj se te pobožnosti tudi otroci, ki naj

pa po opravi odidejo takoj na svoje domove. Ob petkih naj otroci zaradi pozne ure ostanejo doma.

5. God Male svete Terezije.

4. Prvi petek v mesecu in god svetega Frančiška Asiškega. Ob šestih je sv. maša pred Najsvetejšim, po maši so litanijske, posvetitev presvetemu Srcu in blagoslov. Na predvečer je v župnijski cerkvi skupna molitev svete ure, ki bo priključena rožnenski pobožnosti.

6. XXI. nedelja po binkošti, prva nedelja v mesecu in rožnenska nedelja. Zjutraj pri šestih sveti maši je mesečno sveto obhajilo za moše in fante. Ob desetih je sveta maša s pridigo in darovanjem tudi v cerkvi svete Ane pod Ljubeljem, kjer je ta dan žegnanje. V župnijski cerkvi se vrste maše v navadnem redu.

11. Materinstvo Marijino.

15. XXII. nedelja po binkošti in slovesni spomin posvečevanja cerkva. Ta dan je farno žegnanje. Ob šestih in desetih je sv. maša pred Najsvetejšim. Ob 10 je slovesna maša z leviti. Pred deseto mašo gre procesija okoli cerkve med petjem pesmi: »Nebeški grad Jeruzalem«. Ob pol treh popoldne so slovesne večernice in nato kajenje oltarjev med petjem Marijinega slavošpeva »Moja duša poveljuje Gospodu«. Ta dan je pri vseh treh svetih mašah darovanje za potrebe farne cerkve, ki hodi toplo priporočeno.

18. Sveti Luka, evangelist.

20. XXIII. nedelja po binkošti in misijonska nedelja. Ob šestih je sveta maša pred Najsvetejšim, ki ostane izpostavljena do končane desete maše. Ta dan molimo za misijone in v misijonske namene bo porabljen tudi pušca današnje nedelje. Na predvečer bo obilnejše zvenenje k rožnenski pobožnosti.

21. God svete Uršule. Ob šestih orglana sveta maša za bratovščino svete Uršule.

25. God svetega Kripina, patrona čevljarjev.

27. XXIV. nedelja po binkošti in zapovedan praznik Kristusa Kralja. Ob šestih in desetih je sveta maša pred Najsvetejšim. Ob desetih je peta sveta maša. Pri slovesnih večernicah popoldne je posvetitev Kristusu Kralju.

28. Sveti Simon in Juda, apostola. Ob šestih je orglana farna sveta maša.

31. Vigilijska k prazniku Vseh svetnikov. Ta dan je strogi post.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod 6., sveta maša in vesoljna odveza 4.

Dekliška Marijina družba: shod 15., skupno obhajilo 27.

Marijina družba za žene: shod 20., skupno sv. obhajilo 15.

Bratovščina sv. Uršule: sv. maša 21., letni shod 27.

Molitvena pomoč KA: vsak petek zvečer ob pol osmi uri.

Otroška pobožnost: na misijonsko nedeljo popoldne.

Mesečna spoved šolarjev: po napovedi v šoli in v cerkvi.

Župnijska kronika za avgust

Avgusta je bil v naši župniji rojen: 1.

Avgusta v naši župniji poročeni:

1. Prosen Vladimir, mizarski pomočnik, Stražišče 17, župnija Smartin pri Kranju in Eljon Marija, gospodinja-pomočnica, Stražišče 19, poročena 11. avgusta v kapeli na Kofcah.
2. Marčun Franc, tovarniški delavec, Loka 14 v župniji Kovor in Simnovec Marija, predilniška delavka, Tržič, Dekliški dom, poročena 18. avgusta.
3. Dr. Röger Anton, diplomiran pravnik, Ljubljana, Ambrožev trg 1 in Hawlina Marija, privatna uradnica, Ljubljana, Poljanska cesta 18, poročena 28. avgusta.

Avgusta v naši župniji umrli:

1. Ahačič Ignacij, bivši delavec, samski, rojen 19. julija 1861 pri Sv. Ani, umrl v Tržiču, Pot na pilarno 7, dne 5. avgusta 1940.
2. Možina Neža, zasebnica, rojena 28. novembra 1880 v St. Petru pri Novem mestu, poročena leta 1911, umrla v Tržiču, Glavni trg 21, dne 12. avgusta 1940.
3. Jerman Antonija, hči mojstra v »Peko«, rojena 25. oktobra 1937 v Tržiču, umrla v Ljubljani, v Slajmerjevem domu 18. avgusta 1940. Podrl jo je tovorni avto.
4. Valjavec Janez, hišni posestnik in bivši krojaški mojster, rojen 3. avgusta 1859 v Lešah, poročen 21. februarja 1897, umrl v Tržiču, Blejska cesta 7, dne 27. avgusta 1940.

Poročila od drugod:

1. Meglič Anton, rojen v Zg. Dolini 59 dne 28. januarja 1910, se je poročil v župniji Lom dne 3. avgusta 1940 s Slapar Jožefo.
2. Kersnik Janko, sin inž. Janka in Marije, roj. Hieng, se je rodil v Ljubljani v Leonišču 22. februarja 1940.
3. Zupan Bojan, sin delavca Ignacija in Marije roj. Prošenak, se je rodil v ljubljanski bolnišnici 24. aprila 1940.
4. Meglič Stanislava, hči voznika Jožefa in Katarine roj. Gaberc, se je rodila v ljubljanski bolnišnici 1. maja 1940.
5. Mrak Stanislav, sin delavca Janeza in Ivane roj. Jezeršek, se je rodil v ljubljanski bolnišnici 13. maja 1940 in je tam umrl 18. maja 1940.
6. Štucin Marija, hči mizarja v predilnici Franceta in Marije roj. Koder, se je rodila v ljubljanski bolnišnici 16. maja 1940.
7. Grobušek Dušan, sin uslužbenca v predilnici Franceta in Ide roj. Lauš, se je rodil v ljubljanski bolnišnici 25. maja 1940.
8. Guzelj Lea, hči inž. Leona in Marije roj. Krizmanič, se je rodila v ljubljanski bolnišnici 28. maja 1940.
9. Berčič Vladislav, sin krznarja Vladislava in Jožefe roj. Pavelek, se je rodil v ljubljanski bolnišnici 12. junija 1940.
10. Zech Hubert, sin uradnika Huberta in Frančiške roj. Pustotnik, se je rodil v Ljubljani v Slajmerjevem domu 15. avgusta 1940.